

2.2. Випуск цільових облігацій не є торгівлею цінними паперами і не має ознак фінансової послуги, не вимагає ліцензування. Відповідно до ст. 4 ЗУ “Про фінансові послуги і державне регулювання ринку фінансових послуг” [7] емісія (випуск) цінних паперів не включена в перелік послуг, які вважаються фінансовими. Також вона не належить і до операцій з продажу цінних паперів, що вимагає отримання ліцензії на фінансові послуги згідно з ст. 4 ЗУ “Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні” [8] й рішення Державного комітету з цінних паперів і фондового ринку № 321 від 29 жовтня 2002 р. “Про визначення операцій, що не відносяться до торгівлі цінними паперами як виду професійної діяльності” [9].

2.3. Цільові облігації є методом обійти заборону на способи фінансування формування житлового фонду, встановленої поправкою до ЗУ “Про інвестиційну діяльність” [10].

2.4. Відсутність можливостей змінити умови розміщення цільових облігацій тощо.

Таким чином, використання цільових облігацій фінансовим механізмом формування житлового фонду є одним з пріоритетних і перспективних методів забезпечення й прямої співпраці між його суб’єктами, наприклад, безпосередньо з-поміж забудовниками та кінцевими споживачами продукції. Проте на сьогодні використання цільових облігацій є обмеженим через дію поправок до ЗУ “Про цінні папери та фондовий ринок” [5].

1. Електронний ресурс: <http://cyclop.com.ua/content/view/1590/1/1/47/#11422>. 2. Електронний ресурс: <http://cyclop.com.ua/content/view/1591/1/1/54/#13168>. 3. Ковтун Л. Використання цільових облігацій для фінансування будівництва житла [Електронний ресурс] / Л. Ковтун, Правовий тиждень №37(58), 2007 р. // Режим доступу: <http://www.legalweekly.com.ua/article/?uid=85>. 4. Про порядку державної реєстрації прав власності на об’єкти незавершеного будівництва [Електронний ресурс] // Режим доступу: http://zakon.nau.ua/doc/?code=v32_1323-06. 5. Про цінні папери і фондовий ринок [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=3480-15>. 6. Про оподаткування прибутку підприємств [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?code=334/94-%C2%D0>. 7. Про фінансові послуги і державне регулювання ринку фінансових послуг [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2664-14>. 8. Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=448%2F96-%E2%F0>. 9. Про визначення операцій, що не відносяться до торгівлі цінними паперами як виду професійної діяльності [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1029.835.1> 10. Про інвестиційну діяльність [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1560-12>.

Т.І. Данько

Навчально-науковий інститут новітніх технологій
та управління ім. В. Чорновола
Національного університету “Львівська політехніка”

ЛІСОВА ІНДУСТРІЯ ЯК СКЛАДОВА СИСТЕМИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

© Данько Т.І., 2011

Сьогодні зрозумілим є те, що основним фактором зростання світової економічної системи варто вважати неспинний поступ науково-технічного прогресу. Адже безупинний технічний прогрес, а також стрімке демографічне зростання спричиняють небувалий вплив на природне

середовище. Із таким твердженням варто погодитися, бо антропогенна діяльність, що здійснюється людиною не рідко сприяє деградації довкілля, а досягнення високих показників економічного розвитку дедалі частіше стає наслідком нераціонального та марнотратного освоєння природних ресурсів, доповненого техніко-технологічним ігноруванням екологічно безпечних методів реалізації господарських процесів.

Екологічні виклики, які по суті можна вважати продуктом антропогенної діяльності, ставлять під загрозу не лише довгострокову перспективу економічного розвитку людської цивілізації, але й без перебільшення її майбутнє загалом. Зниження кількісних та якісних характеристик природно-ресурсного потенціалу, доповнене руйнацією екосистем і забруднення довкілля відходами й продуктами переробки в сукупності постає першочерговою перепоною економічної та соціальної прогресивності існування людини.

Об'єктивність еколого-економічного збалансування господарських процесів стала наріжним каменем розроблення концепції сталого розвитку. В основі концепції лежить зорієнтованість на довгострокову перспективу, що власне робить її адаптивною у контексті співставлення екологічних, економічних, соціальних та інших потреб розвитку, можливість взаємодоповнення чи взаємозаперечення яких з'являється лише у довгостроковому часовому лазі.

Розглядаючи проблеми екологоорієнтованого господарювання не можна залишати осторонь лісову сферу. Ліс в сучасних умовах розвитку людства розглядається як суттєвий чинник збалансування еколого-економічних відносин. Лісові ресурси в Україні останнім часом виконують в більшій мірі економічну функцію і постають об'єктом, в першу чергу, промислового інтересу. Проте, не менш важливою функцією лісу є екологічна.

Відомо, що ліс є найважливішим компонентом біосфери, тому спосіб впливу людини на нього потребує перегляду і вдосконалення, переходу на якісно вищий рівень сталого розвитку лісового господарства, який полягає в управлінні й використанні лісів та лісових земель таким шляхом і за таким економічним курсом, що постійно підтримує їх біорізноманіття, продуктивність, відновну здатність, життєвість та потенціал до вдосконалення, тепер і в майбутньому, всіх важливих екологічних, економічних та соціальних функцій без порушення інших екосистем.

Попри те, що лісові ресурси володіють істотним еколого-економічним потенціалом, їхнє використання може завдати шкоди навколишньому природному середовищу через застосування примітивних техніко-технологічних процедур освоєння лісу та відсутності продуманої стратегії лісового господарювання, яка має впливати з національної екологічної політики. Мало того, що лісокористування нині забезпечує виконання концепції пропорційності, яка вимагає чіткого співставлення обсягів лісорозведення із загальними обсягами лісових рубок, так і сам процес рубань лісу рідко характеризується технологічною раціональністю, що власне нівелює економічну ефективність лісокористування.

Сьогодні Україна у своєму соціально-економічному розвитку взяла стійкий курс на європейські стандарти господарювання. Входження нашої країни до європейської економічної системи не можна уявити без стратегічної перебудови національного господарства у контексті введення екологічного імперативу в багатофункціональний механізм реалізації державної політики на усіх її векторах. У зв'язку з цим на порядок денний виступає питання реформування лісової політики в частині масштабної екологізації лісового господарства.

Серед основних заходів екологізації лісокористування нами пропонуються наступні:

1. Відхід від методики рубань лісу та наближення до практики вибіркового рубок.
2. Модернізація техніко-технологічної складової лісокористування в частині досягнення екологічно безпечних механізмів заготівлі й транспортування лісу в залежності від ландшафтних, економічних й екологічних особливостей території.
3. Застосування інтегральної системи планування лісового господарювання, яка би охоплювала усю сукупність критеріїв, які чинять вплив на ефективність лісокористування.
4. Збереження видової різноманітності лісових ресурсів і захист лісових екосистем як ареалів флори та фауни.

5. Встановлення обов'язкової екологічної сертифікації лісів як фактора збалансування еколого-економічних орієнтирів розвитку лісового господарства.

Подібні заходи спроможні дати позитивний ефект, що доводиться практикою зарубіжних країн, в яких наслідком такого регулювання сфери лісокористування стали примноження лісового фонду та забезпечення стійких конкурентних позицій лісових господарств у міжнародній системі конкурентної економічної боротьби.

Загалом досягнення умов сталого розвитку національного лісового господарства є доволі складним завданням. Проте, лише такий шлях спроможний забезпечити входження нашої держави до екологічно збалансованої системи міжнародних економічно-торгівельних відносин. Сталий розвиток лісового господарства не варто розглядати лише як напрямок діяльності, що веде до покращення екологічної ситуації в країні та захисту навколишнього природного середовища, його результатом є, окрім іншого, й стійкий процес трансформації застарілих цінностей в сучасні важелі та інструменти, які постають вагомими чинниками тривалого економічного зростання, виходу на світові ринки, підвищення показників рентабельності та економічної віддачі.

В.В. Добровольська

Національний Університет "Одеська юридична академія"

ІННОВАЦІЇ У СФЕРІ ГОСПОДАРЮВАННЯ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

© Добровольська В.В., 2011

На порозі ХХІ століття Україна прагне стати державою з ринковою економікою, проте, ринок володіє об'єктивно властивими йому недоліками (неспроможністю), які неможливо усунути без допомоги держави. Ринок і держава є двома взаємозв'язаними і постійно взаємодіючими системами, відносини яких регулюються через певні правові засоби.

Типові засади стосуються різноманітних видів господарської діяльності, провідною серед яких є інноваційна діяльність, як вид інвестиційної діяльності. Ці засади та засоби закріплені в низці законів України та розрізняються за ступенем обмеження господарської діяльності, але усі вони служать установленню певних обмежень та підтримки діяльності суб'єктів господарювання, у тому числі у сфері інновацій.

Вважається, що саме інновації є дійовим та практичним механізмом наукового – технічного прогресу, який є підґрунтям розвитку соціально – економічної реформи. Інноваційні проекти та механізми потребують відповідних стабільних та чітких напрямлень економічної політики держави, які базуються на нормах діючого законодавства.

Без втручання та допомоги держави інновації не можуть бути розвиненими на достатньому ефективному рівні та бути включеними у повсякденну діяльність суб'єктів господарювання. Держава має можливість за допомогою різноманітних засобів вплинути на розвиток зазначеної ситуації. Зокрема, згідно зі ст. 12 Господарського кодексу України такими засобами є пільги, дотації, субвенції та інші [1]. Нажаль, ст.ст. 21 та 22 Закону України «Про інноваційну діяльність» на сьогоднішній день не діють [2]. Таким чином, можливо відзначити, що в Україні відсутня національна інноваційна система, яка б забезпечувала достатній рівень економічних показників у сфері господарювання. Слід погодитись з О.П. Подцерковним, який вважає субсидії та дотації мають впроваджувати пріоритетні інноваційні проекти [3, с. 65].

Деякі кроки держава все ж робить, так, 21 жовтня 2010 р. Постановою Верховної Ради України були розроблені та прийняті Рекомендації парламентських слухань на тему: "Стратегія